

Apeltræf

(Slægtstalen 2009)

Valdemar Atterdag, Danmarks Konge - som de højere magter gav liv fra 1320-1375, og med de sædvanlige trakasserier var Danmarks konge fra 1340, byggede Vordingborg Slot med Gåsetårnet; derfor er sangen så relevant for egnen, og således også for Apel-slægtens hjemsted.

Dog var det jo ikke det eneste sted han fandt behag ved, den gamle konge. Han holdt også meget af at residere på borgen Gurre vest for Helsingør. (Ja, når man ser disse omgivelser, her hvor fra Apel-slægten har sin vugge, forstår man ham jo ikke rigtigt)

Det fortælles at han elskede Gurre højere end Paradiset (så nu bliver det da helt uforståeligt) - men det fik han så sandelig også at høre og føle, han blev nemlig, i følge fortællingen, dømt til - hver nat - at ride fra Vordingborg til Gurre. (139,5 km)

Det siges at enlige nattevandrere stadig kan møde Valdemar når han i vildt ridt farer af sted over Sjælland fulgt af sine jagthunde. Prøv i øvrigt at checke H. C. Andersens [Hvor Nilen vander ægypterens jord](#).

Ved Gurre Sø holdt Kong Valdemar jagt,
smukt hornet lød gennem skoven,
den stod i sin rigeste sommerpragt,
og stjerner funkler foroven.
Da råbte kongen så lystelig,
hvor de vilde skovduer kurre:
"Lad Gud beholde sit himmerig,
har jeg kun Gurre!"
Det er så dejligt en sommerdag,
men dejligst i nattens stille,
når stjernerne blinker, og droskens slag
fortæller om Tovelille.
Jeg tror, der er skønnest i Danmark!
Jeg tror, der er skønnest i Danmark!

Så vi gi'r ham svar på tiltale med et citat fra vores "kendingsmelodi"! Sidste vers af på Sjølund's . . Lyder jo således: På Sjølund's fagre sletter: Tekst: B. S. Ingemann, 1816
Melodi: Niels W. Gade, 1838 . . .

I muld for længe siden
Kong Valdemar er lagt,
men sælsomt gennem tiden
går sagnet om hans jagt.
Tit korsar arme bonde
sig end på natlig sti,
hvor jægere og hunde
ham suse vildt forbi.

Således mit forord til denne tale. . . . Kære Slægt!

Jeg har fået det ærefulde hverv at holde den første egentlige slægtstale for jer. Jeg er sikker på at der kommer mange i årene herefter, men jeg takker for hvervet, og håber at mine - denne gang - kortfattede men forhåbentlige relevante ord, vil give inspiration til efterfølgelse.

Forholdsvis kortfattet (??) fordi jeg ved at fremtidens talere skal have plads til at finde dybe og uransagelige veje i bekræftelsen på slægtens mangfoldighed!

Derfor ligger det i ånden at jeg allerede her og nu ved denne lejlighed, varsler at give plads for den næste . . og den næste . . og den næste igen. Sammen vil vi nyde ordenes favntag i sjælen og den liflige duft hvormed føres ånden med slægtens betydning for vores historiske erkendelse.

Nej . . hvor hyggeligt!!

Det hele startede for os i denne kreds, da Anne-Marie fandt på det utrolige, men jo egentlig når vi vel betænker hvem hun er - og hvor hun kommer fra, også naturlige - at samle grene af familien til det der vel var et "regnevjestræf", under egnens sprælske juni-himmel. Det var i 2005!

Præsentationen af beværterhuset og den *paraplyficerede* gang gennem skoven var ypperlig.

Her gik vi og nød forhistorien - talte gamle minder og nynnende de melodier som var aktuelle da vi i "fordums" tid brugte ferier og lange helligdage på denne egn, hvor slægten udspringer - og hvor vi har fået så meget.

Efter introduktion og velkomst på Nyråd skole, kaffe på *Beværterhuset*, en afstikker på *Blegen* og kysten med *Smålandsfarvandet* og *Storstrømsbroen* 5 km til højre, en dejlig forfriskning hos Erland, og så i samlet trop til Gården i centrum: *Kidhavegård* - følte vi os yngre, smukkere men også rigere end nogen sinde.

Nutiden flettede sig med fortiden. Vi kunne se hvor det hele stod dengang; hvordan der var, ja! - Vi syntes da også at høre grisebrønt, hestevrinsken, jerseykøers muen og vognhjul mod stenbroen! Tro mig: Vi nærmest stod og flyttede på os af frygt for at "gå i vejen" for fordums logistik - nødvendigt arrangeret for at passe mark og enge. . . . Det var som om tiden blev skruet tilbage . . . langt tilbage.

I vores erindring lægger anerne et tyndt filter af idel glæde og dejlige hos os når vi er tilbage i det - vi så underfundigt kalder - andedammen, vel vidende at andedammen - jo er lige *her* og intet sted ellers!

Men vi er ikke alene os der har været her i alle tider, for slægten rummer en mangfoldighed af kære slægtsfæller som har deres egen egn at se tilbage på - fra fjern og nær, ja selv helt til New Zealand rækker anerne, hvilket der har været fysiske beviser på med nylige besøg til og fra de fjernere slægtninge.

Jo initiativet fra 2005 har ført utroligt meget med sig, og man kan kun glæde sig over det!

Glæden ved at skulle ses igen . . . "til næste år", er usvækket! Og nu er dette "næste år" altså 2009.

Gennem 5 år har traditionen vokset og modnet sig til at blive et træf hvor alle nulevende medlemmer af grenene er inviteret og velkomne til at være sammen i den ånd der har så

stor betydning for formålet med vores tilstedeværelse: At hilse på - og hygge sig med dem vi kender og holder af - byde nye ansigter velkommen, og i det stille - mindes dem som ikke er her mere.

Slægtsforskere over hele kloden er altid meget fokuseret på een ting, nemlig som udgangspunkt, at nå frem til hvordan det hele startede.

For Apel-slægtens vedkommende begynder det hele med en rejsende væver der kommer til Køng omkring år 1800.

Dengang har han vel været omkring de 16 år gammel, og man kan jo ikke lade være med at tænke over hvad en 16 årig "knægts" ankomst til Køng har ført med sig - når vi ser os rundt i denne herlige kreds i dag . . .

Vi kom da vist ikke med storken alene - men i høj grad da også med Georg Andreas Apel!!!

Og som dengang, akkurat som i dag, beriges et samfund jo - i ikke uvæsentlig grad - ved den indvandring som tiderne altid har kendt til. I dette tilfælde med en dreng fra Mühlberg i Tyskland der fandt på at drage mod nord. . . Og her står vi!!!

Når vi på denne dag er samlet er det for at bekræfte slægtens eksistens og levedygtighed.

En gang årligt mødes vi for at finde glæde ved at være sammen, og ved at kunne bekræfte livets gang og tilfældige veje.

Vi er jo, som vi går og står, alle forskellige, men anerne sidder i krop og sjæl på hver enkelt af os! - Ellers *var* vi jo heller ikke dem vi *er*. . . .

For os alle gælder det, at vi for længst er sivet ud i alle samfundets rækker og lag, og vi har bredt os langt udover Danmarks grænser!

Men det er ikke den eneste dimension. For sagen er jo, at der er en slægt til højre og venstre bag Georg Andreas Apel. Man kan blive helt forpustet ved tanken om hvordan slægtstavlen ville se ud hvis Georg Andreas blev placeret i midten af Hierarkiet . .

Vi er taknemmelige for primus motorerne ved dette tilbagevendende arrangement. Ikke bare Anne-Marie, men en stor tak skal også gælde Kasper der gør os alle den tjeneste at være tovholder og kreativ partner med Anne-Marie omkring Apel-træffet. I er helt uundværlige med den indsats i yder. Tør man antyde at det er i slægtens ånd, og alle de hedengangne sidder i deres himmel og glæder sig med os.

Jeg beder jer om at stige til ben´s - fatte jert glas, og udråbe et trefoldigt hurra for Apel-slægten . . .